

ἔμελλε νὰ ἐκδοθῆ ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ τοῦ σεισμοῦ εἰς Casa Micciola, καὶ τῇ ἀοιδῷ κυρία Drösser, γαλλικοὺς στίχους διὰ τινα συμφωνίαν τοῦ Chopin.

Ἡ κυρία Ἄννα Σόβερνχάϊμ, διατρίβουσα μετὰ τῆς οἰκογενείας της καὶ τῆς φίλης της κυρίας Βέρτολδ εἰς Heilingendam, παραλίαν ὠραίαν ἔξοχὴν λουτρῶν, ἐν ἣ τὸ θέρος διαμένει ἡ ἀδελφὴ τοῦ Αὐτοκράτορος, μὲ προσεκάλεσε καὶ μ' ἐφιλοξένησεν ἐκεῖ ἐπὶ δύο ἡμέρας, μεθ' ἧς μὲ συνώδευσε μετὰ τοῦ κ. Hayden, Διευθυντοῦ τῶν λουτρῶν, μέχρι τῆς πόλεως Dobran, εἰς ἧς τὴν ἀρχαιοτάτην καὶ ὠραίαν Μητρόπολιν μᾶς ἐδείχθησαν εἰκόνες τῶν Βένδων Βασιλέων, ἄγαλμα τεθριμμένον Λήδας, ὃ ὁ ὀδηγὸς ἡμῶν μᾶς ἐξήγησεν αὐτό, ὡς τὸ τῆς γυναικὸς του Λόττι, ἕτερον ἄγαλμα ξύλινον βυζαντινῶν χρόνων, ὃ μᾶς εἶπεν ὅτι παρίστα τὸν Βισλιπούλσην, καὶ ὀπὴν τινα εἰς τὸν τοῖχον παρὰ τὸ ἔδαφος, ἐγκλείουσαν, κατ' αὐτόν, ἀπόσπασμα τοῦ σπιτοῦ τῆς Αἰγύπτου, ἐκεῖθεν μετακομισθέν. Ἀνέγνωμεν δ' ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἐκκλησίας καὶ πολλὰ ἀρχαῖα ἔμμετρα ἐπιγραμματα ἐπὶ τὸ κωμικώτερον συντεταγμένα.

Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν μου εἰς Βερολίνον, ἔφθασεν ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ῥωμανίας καὶ ἐζήτησα μὲν τὴν τιμὴν νὰ τῷ παρουσιασθῶ, ἀλλὰ μοὶ ἐμήνυσε διὰ τοῦ Πρέσβεώς του, κ. Λιττεάνου, ὅτι, μέλλων νὰ μείνη μόνον μίαν ἡμέραν, ἔλυπεῖτο ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ μὲ δεχθῆ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἄλλ' ἐν τούτοις, στενοχωρούμενος διότι πρὸ καιροῦ προτάσεις ἢ σκέψεις μου, ἧς ἐγὼ ἐθεώρουν σπουδαίας διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἔμενον τὸ πλεῖστον ἄνευ ἀπαντήσεων, ἐπάναγκες ἐνόμισα νὰ μεταβῶ ἐγὼ αὐτὸς εἰς Ἀθήνας, ἵνα καὶ προφορικῶς συνεννοηθῶ μετὰ τῶν Ὑπουργῶν. Ἐδραξάμην δὲ τῆς εὐκαιρίας, ὅτι ἡ νύμφη μου, ἐλπίζουσα ὅτι εἰσῆλθεν εἰς περίοδον ἀναρρώσεως, ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν οἰκογένειάν της, καὶ ἔπρεπε νὰ συνοδευθῆ.

Ἐζήτησα λοιπὸν δίμηνον ἄδειαν, καὶ λαβὼν αὐτήν, ἀπῆλθον τοῦ Βερολίνου τῇ 17)29 Σεπτεμβρίου. Φθὰς δ' εἰς Μόναχον κατέλυσα πάλιν, ἔνθα ὄκει ἡ οἰκογένεια τοῦ υἱοῦ μου Ἀριστείδου.

Κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἔκθεσις καλλιτεχνική, ἦν καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν εὐθὺς ἐπεσκέφθην, ἀφ' οὗ δὲ διέτρεξα διάφορα δωμάτια, καὶ πολλὰς ἀξιολόγους εἰκόνας ἐθαύμασα, εἶδον εἰς ἓν μεγάλην συρροήν, καὶ ἠρώτησά τινα τί ἦν τὸ ἐλκύνον τοσοῦτο τὴν κοινὴν περιέργειαν· ὁ δὲ μοὶ εἶπε:

Τὰ παιδιά τοῦ Κάουλβαχ, τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ μεγάλου τεχνίτου. Τότε ἐπλησίασα καὶ ἐγώ, καί,—ὦ τῆς μεγάλης ἐκπλήξεως—εἶδον ὅτι **τὰ παιδιά τοῦ Κάουλβαχ** ἦσαν.... τὰ ἰδικά μου παιδιά, τὰ δύο ὠραῖα ὄρφανὰ κοράσια τοῦ φιλτάτου μου Ἀριστείδου. Τὴν εἰκόνα εἶχε παραγγέλει ἡ μήτηρ των. Τόσην δὲ μετὰ ταῦτα ἀπέκτησεν αὐτὴ φήμην, ὥστε, ἐπειδὴ ὁ Καουλβάχ ἐξητεῖτο νὰ τὴν στέλλῃ εἰς πάσας τὰς ἐκθέσεις τῆς Εὐρώπης παρεκάλεσεν τὴν νύμφην μου νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν λάβῃ ὀπίσω ἀντικαταστήσας αὐτὴν δι' ἄλλης, οὐκ ἡττὸν περικαλοῦς.

Ἐπὶ τῆς βραχείας ταύτης διαμονῆς μου ἐν Μονάχῳ, ἐγνωρίσθην καὶ προσωπικῶς μετὰ τοῦ ἐκ Ζακύνθου κ. Θεοχάρη, μεθ' οὗ ἤμην εἰς ἀλληλογραφίαν, καί, κατ' αἴτησίν του, εἶχον κατορθώσῃ νὰ δοθῇ εἰς τὸν υἱόν του ἢ ἐν τῷ Στρατιωτικῷ Σχολείῳ τῆς Βαυαρίας ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου Α'. δι' ἓνα Ἑλληνόπαιδα κληροδοτηθεῖσα ὑποτροφία.

Ἐγνώρισα δὲ καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ κ. Θεοχάρη, νέας εὐγενεστάτας καὶ ἄριστα ἀνατεθραμμένας, ὧν ἡ πρωτότοκος, δυστυχῶς μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας ἀποθανοῦσα, ἔγραφε καὶ ἀξιόλογα φιλολογικὰ ἄρθρα εἰς Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας.

Ἐκ Μονάχου δὲ κατῆλθον εἰς Βρεντήσιον, ἔνθα, κατὰ προηγουμένην συνεννόησιν, συνηντήθην μετὰ τῆς νύμφης καὶ τῶν θυγατέρων μου, προερχομένων ἐξ Ἑμς, καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ μου Ἀλέξη, ἐλθόντος ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ συναπῆλθομεν τῇ 23 Σεπτεμβρίου /5 Ὀκτωβρίου.

Ἡ ὁδοιπορία ἡμῶν ἦν αἰσία καὶ ἄνευ περιπετειῶν. Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ δὲ ἀπῆντησα τὸν τυπογράφον κ. Περόην, καὶ μετ'

αὐτοῦ συνεννοήθην περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ τόμου ΙΑ' καὶ ἐπέκεινα περαιτέρω ἐκδόσεως τῆς σειρᾶς τῶν ἐμῶν **Ἀπάντων**, δούς αὐτῷ μετὰ ταῦτα καί, ἃς ἐν Ἀθήναις εἰργάσθην, προσθήκας εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Καλλιτεχνίας.

Ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἀφίχθημεν τῇ 25)7 Ὀκτωβρίου, κατώκησα παρὰ τῷ νίῳ μου Ἀλέξη εἰς ὁδὸν Σόλωνος. Ἡ πρώτη δὲ μέριμνά μου ὑπῆρξε ν' ἀναζητήσω τοὺς κ. Ὑπουργούς, καὶ νὰ συνδιαλεχθῶ μετ' αὐτῶν περὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων. Καλὴν ὁμως ἐντύπωσιν δὲν μοὶ ἐνεποίησεν, ὅτε, ἐκ τῆς συνεντεύξεώς μου μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, μοὶ ἐφάνη προκύπτειν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰς ἐξωτερικὰς τῆς Ἑλλάδος σχέσεις ἐξετίμα ὑπὸ μικρόλογον, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν μεγάλην καὶ γενικὴν αὐτῶν ἔποψιν. Ὅτε τῷ ὠμίλησα περὶ τῆς ζητουμένης ὑπὸ τῆς Γερμανίας συνομολογήσεως ἐμπορικῆς συνθήκης μετὰ τῆς Ἑλλάδος, μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὀλίγα ἔχει κοινὰ μετὰ τῆς Γερμανίας συμφέροντα, καὶ ἐνέδωκε μόνον, ὅτε ἐπέμεινα, καταδεικνύων τὴν μεγάλην πολιτικὴν σημασίαν τῆς Γερμανίας καὶ τῶν μετ' αὐτῆς φιλικῶν σχέσεων. Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν πρὸ πάντων ἐμερίμνα, τότε, περὶ τῆς ὑποθέσεως τῶν ἐν Ρωμανίᾳ ἀνετήτων μοναστηριακῶν κτημάτων, ἃ ἡ Ῥωμουνικὴ Κυβέρνησις ἤξιον νὰ δημεύσῃ, ὧν ὁμως τὰ πλεῖστα διέφευγον τὴν ἡμετέραν δικαιοδοσίαν, καθ' ὃ ἀνήκοντα εἰς μοναστήρια τῆς Τουρκίας. Οὐχ ἦττον ἐφρόνει ὁ κ. Ὑπουργός, ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ διαμείνω ἐν Ἑλλάδι καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἀδείας μου, ἀλλὰ νὰ σπεύσω νὰ ἐπιστρέψω εἰς Γερμανίαν, ἵνα κατορθώσω δὲν ἠξεύρω πῶς, τὴν διὰ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ ἡμῶν λύσιν τοῦ ζητήματος. Εἰς δὲ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ τοὺς ἄλλους ἀνήκοντας Ὑπουργούς πολλὰ ἐξέθηκα, ἐκ τῶν ὧν ἐθεώρουν, ὡς συντελεστικὰς εἰς τὴν ἐθνικὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, οἷον περὶ ἰδρύσεως Ἀκαδημίας, ἧς τῷ ἔδωκα καὶ τὸ σχέδιόν μου, περὶ ἐπιμελείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ περιορισθῇ ἡ βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς εἰς τὰ νομοθετικὰ καὶ τούτοις σχετικὰ συγγράμματα, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν αὐτῇ κατατεθειμένα νὰ

μετατεθῶσιν εἰς τὴν δημοσίαν· περὶ ἐναποθέσεως ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, ὡς τῆς τοῦ «Κήπου τῶν Μουσῶν», τοῦ ὑδραγωγείου τοῦ Τραϊανοῦ, εἰς τὰς ἀνηκούσας αὐταῖς θέσεις· περὶ ἰδρύσεως καὶ κανονισμοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου· περὶ ἀστυνομίας τῆς κατασκευῆς τῶν ὁδῶν τῶν πόλεων· περὶ ἀποστολῆς νέου τινὸς ἀρχαιολόγου εἰς Βερολῖνον, ὅστις νὰ μελετήσῃ τὴν εἰς τὸ ἐκεῖ μουσεῖον γινομένην διάταξιν τῶν εὐρημάτων τῆς Ὀλυμπίας, περὶ ἀπονομῆς παρασήμων εἰς εὐεργέτας τῆς Ἑλλάδας, ἢ τοὺς ἐπὶ μακρὸν ἐντίμως ὑπηρετήσαντας, ὡς τὸν Σλείμανν, τὸν ἰατρὸν Πάλλην, τὸν Ποστολάκαν. Καὶ ἄλλα πολλὰ εἶπον, εἰς ἃ ὅμως οὐδεμιά ἐδόθη προσοχή, διότι καὶ οἱ τότε, ὡς καὶ πολλοὶ τῶν πρὶν καὶ ἔκτοτε ὑπουργῶν, τὰ τοιαῦτα ἐθεώρουν παιδαριώδη καὶ ὅλως δευτερεύοντα ἀπέναντι τῶν σπουδαίων συμφερόντων διορισμοῦ ὑπαλλήλων πρὸς θήρευσιν ψήφων καὶ τῶν τοιούτων.

Καὶ εἰς τὸν Βασιλέα δέ, πρὸ δύο ἡμερῶν ἐξ Εὐρώπης ἐπα-
 νελθόντα, παρουσιάσθη καὶ ἐπαναλαβὴν ἐσύστημα τὰς κυριω-
 τέρας τῶν προτάσεών μου, καίτοι ὁμολογήσας τὴν πεποιθησίν
 μου, ὅτι, δυστυχῶς, κατὰ τὸ ἐπιβληθὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπανα-
 στατικὸν πολίτευμα ὁ Βασιλεὺς ὀλίγον ἐδύνατο, ὅπως ἐπιβάλῃ
 καὶ τὰς ἀρίστας τῶν προθέσεών του.

Τὸ Μουσεῖον δ' ἐπισκεφθεῖς, μετ' ἀπορίας εἶδον ἐν αὐτῷ
 τμῆμα ἐπιγραφόμενον, ὡς ἀνῆκον τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἑταιρείᾳ, ἐν
 ᾧ, κατὰ τὸν ἀρχικὸν αὐτῆς κανονισμόν, ἡ ἑταιρεία εἶχεν ἰδρυθῆ,
 οὐχὶ ἵνα ἔχῃ μουσεῖον αὐτή, ἀλλ' ἵνα, δι' ἰδιωτικῶν συνεισφορῶν,
 συντελῇ εἰς τοῦ ἐθνικοῦ μουσείου τὸν πλουτισμόν.

Βαθέως δ' ἐλυπήθην ἐπισκεφθεῖς τὸ Ζάππειον, καὶ ἰδὼν τὸ
 ἀρχικὸν αὐτοῦ σχέδιον, μετ' ἀκατανοήτου ἀβελτηρίας καὶ ὅλως
 ἀκρίτως, καταστραφέν, ὥστε, διὰ πᾶν ἄλλο ἢ δι' ἔκθεσιν ἦν κα-
 τὰλληλον τὸ κατάστημα, καταδαπανηθείσης εἰς τὸ ἐξάμβλωμα
 τοῦτο ποσότητος πολὺ ἀνωτέρας τῆς προϋπολογισθείσης.

Καὶ τὸ Ἔργαστήριον δὲ τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν μοι ἀπετέ-
 λεσε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι δὲν ἀνταπεκρίνετο ἐντελῶς εἰς τὴν θερα-
 πείαν τῶν μᾶλλον κατεπειγουσῶν ἀναγκῶν, δι' ἣν ὠργανίσθη.

Ἦλθον δέ, κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, τρεῖς Κρηῖτες πρὸς ἐμὲ

καὶ μοὶ εἶπον, ὅτι προὔτιθεντο νὰ κηρύξωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς νήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τοὺς προέ-
τρέψα, ἵνα μὴ βλάβωσι μᾶλλον ἢ ὠφελήσωσι τὴν πατρίδα των
νὰ περιμείνωσιν εὐκαιρίαν, καθ' ἣν θὰ εἶχον ὑποβοηθοῦντα
αὐτοῖς τὰ συμφέροντα τινῶν τῶν πρωτίστων Δυνάμεων, καὶ δὲν
θὰ τοῖς προσήπτετο ὅτι συνετάραξαν τὴν εὐρωπαϊκὴν ἡρεμίαν.
Ταῦτα δ' εἰπὼν καὶ εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Τρικούπην, εὔρον
αὐτὸν συμφωνοῦντα.

Εἰς τὸν Σύλλογον δὲ μεταβὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων
ἔμαθον, μετὰ χαρᾶς, παρὰ τοῦ προέδρου αὐτοῦ κ. Κωνστ. Πα-
παρηγοπούλου, ὅτι διετήρουν 175 σχολεῖα, ἔνθα μάλιστα ἦσαν
ἀναγκαῖα. Ἐν φιλολογικῇ δὲ συνδιαλέξει, ἣν εἶχομεν τότε, μοὶ
διετρίβετε ὅτι οἱ Κουτσόβλαχοι ἦσαν ἄποικοι τῶν Βλάχων, ὧν
τὸ ὄνομα ἐθεώρει παραφθορὰν τοῦ Walschen, ἐν ᾧ ἐγώ, ἐξ ἐναν-
τίας, ἐθεώρουν καὶ τούτους, ὡς καὶ τοὺς Βλάχους, ὡς λείψανα τῶν
ἐκ Ρώμης πεμπομένων στρατιωτικῶν ἀποικιῶν, καὶ τὴν γνώμην
μου ταύτην ἐξέθηκα ἐν ἀγορεύσει εἰς τὸν Παρθασσὸν τῇ 18 Ὀκτ.
(9 Νοεμβρίου).

Πλὴν τῶν δημοσίων Μουσείων δ' ἐπεσκέφθην καὶ τὸ Τρωϊκὸν
τοῦ κ. Σλειμάνν, οὐ πολὺ ἐλαττούμενον τοῦ δωρηθέντος εἰς τὴν
Πρωσσίαν, καὶ οὗ, ἐξ ἰδίου σφάλματος, ἡ Ἑλλὰς ἐστερήθη. Εἶτα δὲ
παρεκάθησα εἰς τὸ πρόγευμα τοῦ ἐνθουσιώδους ἀρχαιολόγου, μετὰ
τῆς ἑλληνικωτάτης οἰκογενείας του καὶ δύο παιδαγωγῶν του, μιᾶς γερ-
μανίδος καὶ μιᾶς γαλλίδος, ἃς εἶχε μετονομάσῃ Ἀντιγόνην καὶ
Ἡραίαν, ὡς καὶ τοὺς ὑπηρέτας του Βελλεροφόντην καὶ Οἰδίπουν.

Εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς ἣν ἀμέσως τὰς πρώτας ἡμέρας ἀνέ-
βην, ἀπήντησα τὸν Γερμανὸν ἀρχιτέκτονα κ. Dörpfeld, γαμβρὸν
τοῦ ἐν Βερολίνῳ φίλου μου Καθηγητοῦ κ. Adler, καὶ οὗτος
ἠμφισβήτηται τὰς περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Ἐρεχθείου δόξας μου, ἀλλ'
οὐχὶ πειστικῶς κατ' ἐμέ.

Τὸ δὲ Βρεφοκομεῖον, ὃ ἐδικαιούμην ἐν μέρει νὰ θεωρῶ ὡς
ἔργον μου, εὔρον καλῶς μὲν κατηρητισμένον, ἀλλ' ἀνεπαρκές, διότι
ἐδύνατο νὰ δίδῃ ἄσυλον εἰς 30 μόνον βρέφη, ἐν ᾧ ὑπὲρ τὰ 400
ἠριθμοῦντο τὰ ἔκθετα. Εὐτυχῶς ὁμως ἐγίνοντο πλεῖσται υἰοθετήσεις.

Μία τῶν πρώτων μου ἐπισκέψεων ὑπῆρξεν εἰς τὴν προσφιλῆ μου οἰκογένειαν τοῦ Βυζαντίου, ἔνθα μετὰ συγκινήσεως ἤκουσα, ὅτι ὁ σεβαστὸς ἐκεῖνος φίλος μου, ὁ ἀρχαῖκός τὴν ἀρετὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα, καὶ πάντων τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων σοφώτερος καὶ μετριοφρονέστερος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέπνεε, τὸ ὄνομά μου διὰ στόματος εἶχε. Τῇ 17)29 Ὀκτωβρίου δὲ κευραυνοβόλος μοι ἦλθεν ἀγγελία, ὅτι ὁ γαμβρός του Λουκάς Χαλκοκονδύλης ηὔτοκτόνησεν, ἀφείς εἰς ἀμηχανίαν τὴν ἔσοχον σύζυγόν του Μαρίαν μετὰ ἕξ ὀρφανῶν. Ἡ δ' ἀφορμὴ τῆς παρανενομημένης πράξεως, ἂν ἦν ζημία χρηματικὴ, ἢ αἰφνιδία τις σωματικὴ ἢ διανοητικὴ ἀσθένεια, ἔμεινεν ἄγνωστος καὶ ἀνεξήγητος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκογένειάν του.

Εἰς ἐσπερινὴν συναναστροφὴν τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας, κ. Φόρδ, ποτὲ Γραμματέως Προσβείας ἐν Οὐασινγκτῶνι, ὅτε ἐγὼ ἐκεῖ ἐπρέσβευον, ἀπήντησα τὸν Στρατηγὸν Thür, μετὰ τῆς συζύγου του, θυγατρὸς τοῦ ἐν Ἑλλάδι πρίν Βρεττανοῦ Πρέσβεως κ. Βαίτ, συγγενοῦς δὲ τοῦ τελευταίου Αυτοκράτορος Ναπολέοντος. Ὁ κ. Thür, ἀρξάμενος ἤδη τῆς τομῆς τοῦ Ἴσθμοῦ τῆς Κορίνθου, προσεκάλεσε τοὺς ἐκεῖ παρόντας διπλωμάτας, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἐμέ, μετὰ τῆς θυγατρὸς μου Αἰριλίας, νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν Ἴσθμὸν μετ' αὐτοῦ. Ἀλλά, κατὰ τὸ ἐξημέρωμα, ὅτε ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθωμεν, τόσον σφοδρὰ ἐνέσκυψε καταιγίς, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ γράψωμεν τοῖς συνοδοιπόροις, ὅτι ἡμεῖς ἀφιστάμεθα.

Τῇ 1)12 Νοεμβαίου, μετὰ θλιβεράν τελετὴν μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήτου υἱοῦ μου Ἀριστείδου, ἐπεσκέφθην τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅστις μοι εἶπεν ὅτι ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἦν λίαν δυσηρεστημένη διὰ τὴν ἀπονομὴν τινῶν παρασῆμων εἰς ὑπηκόους τῆς, καὶ ρητῶς μοι ὠνόμασε τὸν Πολλίνην, καὶ ὅτι μεγάλαι ὑπῆρχον δυσκολίαι, ὡς πρὸς τὸν μισθὸν μου ἐπὶ τῆς διμήνου μου ἀπουσίας. Ἀμφότερα δὲ μοι ἐφάνησαν λίαν παράδοξα, τὸ πρῶτον, διότι ὁ Πολλίνης ἐκεῖνος εἶχεν ἤδη πλεῖστα παράσημα, καὶ γερμανικὰ καὶ ξένα, οὐδέποτε δ' ἐν Γερμανίᾳ εἶχον ἀκούση ὅτι ἡ κυβέρνησις δυσηρεστεῖτο, ἂν εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς ἐδίδοντο ξένα παράσημα, οὐδ' ἠρωτᾶτο διὰ τοῦτο. Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον

δὲ ἀνήκουστον θὰ ἦν νὰ ἀρθῶσι δυσκολίαι περὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀδείας ἐμοῦ, ὅστις, ἀπὸ δεκαετίας, ἄλλην ἄδειαν ποτὲ δὲν εἶχον ζητήσῃ. Ἄλλ', ἐρευνήσας, ἔμαθον ὅτι ταῦτα πάντα ἦσαν ἀνυπόστατα, καὶ μόνον ῥαδιούργων ὑπαλλήλων ἢ ἄλλων ὑποβολή, εἰς ἃς ἀφελῶς εἶχε πιστεύσῃ ὁ Ὑπουργός.

Εἰς δὲ τῶν ποτὲ ὑπ' ἐμὲ ὑπαλλήλων τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρεσβείας, ἐλθὼν πρὸς ἐμέ, μοι εἶπεν ὅτι, καθ' ἃς εἶχε πληροφορίας, ὁ κ. Θ. Δελιγιάννης, τότε Ὑπουργός, ἐπεζήτη τὴν κατάργησιν τῶν Πρεσβειῶν, πλὴν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς ἣν, κατὰ τὸν κ. Ζήνωνα, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ μεταβῶ. Ἄλλ' ὁ κ. Δελιγιάννης, ὃν εἶδον, οὐδεμίαν μοι ἐξέφρασε τοιαύτην πρόθεσιν, ὃ ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ἐὰν τὴν εἶχεν ἴσως, οὐχὶ ἵνα συμβουλευθῇ καὶ τὴν γνώμην μου, ἀλλ' ἵνα μὴ μ' ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶ ματαίῳ εἰς Γερμανίαν.

Παρὰ τῷ κ. Βασιλείῳ Μελῆ, εἰ καὶ ἀποκειμένῳ ἤδη εἰς τὴν ἀσθένειαν, ἣτις τέλος ἐπέφερε καὶ τὸν ὀδυνηρὸν θάνατόν του, προσκληθεὶς, παρεκάθησα εἰς γέφυρα μετὰ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Χατζηλαζάρου, θυγατρὸς τοῦ κ. Δημ. Βασιλείου, ἣν εἶχον γνωρίσῃ ἐν Μασσαλία, καὶ μετὰ τινῶν τῶν εἰσπαροτέρων ὁμογενῶν.

Μεταξὺ δὲ τῶν κυριῶν, ἃς ἐπεσκέφθην, ἦν ἡ κ. Γυλδεγκρόνε, χήρα τοῦ ποτὲ Ὑπασπιστοῦ τοῦ Βασιλέως, θυγάτηρ δὲ τοῦ ποτὲ ἐν Ἀθήναις Γάλλου Πρέσβεως, κ. Λογρενέ, ἣτις μοι ἔδειξεν ὀγκῶδες χειρόγραφον ἱστορίας τῶν Φράγκων ἐν Ἑλλάδι, ἣν εἶχε συγγράψῃ, καὶ ἀπήρχετο εἰς Παρισίους, ἵνα τὴν ἐκδώσῃ.

Μετὰ τῆς κυρίας δὲ Ζωῆς Βαλτατζῆ καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς Λουκίας συνεξέδραμον ἐγὼ μετὰ τῶν θυγατέρων μου καὶ τοῦ υἱοῦ μου Ἀλέξη, εἰς Ἐλευσίνα, ἐνθα ὁ ἐκεῖ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, κ. Φίλιος, μᾶς περιήγαγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Δήμητρας, ὃν ἄρτι εἶχεν ἀνασκάψῃ· εἶτα δ' ἐπεσκέφθημεν καὶ τὸ ἐκεῖ ὑπὸ τῶν κυριῶν Χαριλάου καὶ Ῥάλλη τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἰδρυθὲν μέγα σαπωνοποιεῖον.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν (τῇ 4)16 Νοεμβρίου), μεταβάς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ἔμαθον παρὰ τοῦ Γεν. Γραμματέως κ. Βλάχου, ὅτι ἡ ἐν Βερολίνῳ Πρεσβεία, ἐπὶ τῆς ἀπουσίας μου,

εἶχε προτείνῃ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ τότε ἐκεῖ Γενικοῦ Προξένου, κ. Σοβερνχάϊμ, διὰ τοῦ κ. Ἀδελσῶνος. Ἡ τοιαύτη οὕτω κατεπείγουσα πρότασις, ἣτις, οὔτε τὴν μετὰ τινος ἡμέρας ἐπιστροφὴν μου δὲν περιέμεινε, βεβαίως δὲν προῆλθεν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἀγνοῶ ἂν ἐκ τοῦ Ὑπασπιστοῦ κ. Χατζηπέτρου ἢ ἐκ τίνος, διότι τὸ Γενικὸν ἐκεῖνο Προξενεῖον ἦτο θέσις ἀμεριμνομερίμνου, ἦν ὁ κ. Δελιγιάννης εἶχε, χαριζόμενος, θελήσῃ νὰ δώσῃ. Τοῦτο ἐξηγήσας εἰς τὸν κ. Βλάχον, τῷ προσέθηκα ὅτι, ἂν ὁ ἤδη ἀσθενῶν κ. Σοβερνχάϊμ ἐμάνθανεν ὅτι ἐπαύθη, τοῦτο ἐδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ, οὐδὲν ἦττον ἢ τὸν θάνατόν του· διὰ τοῦτο προέτρεψα ν' ἀπαντήσῃ τὸ Ὑπουργεῖον εἰς τὴν Πρεσβείαν, ἐρωτῶν τίς ἦν τότε ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ Προξένου, ἐν τούτοις δ' ὅτι ἐγὼ θὰ ἔφθανον ἐκεῖ, καὶ θὰ ἔδιδον τὴν ἀπάντησιν, ὃ ἐνέκρινε πληρέστατα ὁ Γεν. Γραμματεὺς· ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν μοι εἶπεν ὅτι τὸ Διάταγμα εἶχεν ἤδη υποβλήθῃ, ὑπογραφῇ καὶ ἐπιστοφῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, εἰς ὃ ἐγὼ ἀπήντησα, ὅτι δὲν ἤξεύρω τίς δύναται νὰ ἢ τούτου ἡ λυπηρὰ ἀνέπεια, ἧς ἀπεκδυομαι πᾶσαν εὐθύνην, καὶ τὸ αὐτὸ ἐπαρέλαβον καὶ εἰς τὸν Βασιλέα, γευματίσας τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὸν Ἀνάκτορα.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐκλήθην δ' αὖθις εἰς πρόγευμα παρὰ τῇ Α. Μ. καί, μετὰ τὴν τράπεζαν, συμπεριλαβὼν με ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του γραφεῖον, μοι ἐνεχείρισεν ἰδιοχείρως τὸ παράσημον τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν. Ὅτε δ' εὐσεβάστως ἐξέφρασα τὴν εὐγνωμοσύνην μου, μοι εἶπεν ὅτι ἤξευρεν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἤμην ἐναντίον του. Ἀλλὰ τότε ἐξήγησα εἰς τὴν Α. Μ. ὅτι τοῦτο ἦτον ὅλως ἀνακριβές, διότι ἔτρεφον μὲν αἰσθήματα πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Βασιλέα Ὁθωνα, ὡς ὄφειλον, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπῆλθεν ἀνεπιστρεπτί, καὶ ἐκενώθη ὁ θρόνος, ὅτι ηὐχόμην καὶ ἐπεζήτουν, ἐν ἄλλοις καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος, ἦν τότε ἐξέδιδον, ἦν ἡ ἐκλογὴ Βασιλέως, καὶ ἡμέραν εὐτυχῇ ἐλογίσθην ἐκείνην, καθ' ἣν ἀνηγγέλθη ὅτι ἐξελέγη ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως, τῆς Δανίας.

Τὴν αὐτὴν δ' ἐκείνην ἐσπέραν ἐγευματίσας, μετὰ τῶν θυγατέρων καὶ τοῦ υἱοῦ μου, παρὰ τῷ Πρέσβει τῆς Ἰταλίας κ. Κουρτοπάση, καὶ τὴν ἐπιούσαν, ὑπὸ τῶν ἐμῶν προπεμπόμενος, κα-

τῆλθον εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ τὰς θυγατέρας μου ἀφείς παρὰ τῷ ἀδελφῷ των, ἐπεβιβάσθην μόνος εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ἐπιστρέφων εἰς τὴν θέσιν μου. Ἡτύχησα δ' ἔχων συνοδοιπόρον τὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν σεβαστὸν καὶ ἀξιόλογον ἀρχιερέα Δέρκων, κ. Ἰωακείμ, ἀπερχόμενον εἰς Ἰταλίαν διὰ τὴν ὑγείαν του, καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς καὶ εὐπαιδευτοῦ νέας ἀδελφῆς του.

Εἰς Κέρκυραν ἀποβάς, ἀπῆλθον εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Ζαδόβσκη, γυναικὸς τοῦ Ῥώσσου Προξένου, καὶ τῆς παρ' αὐτῇ οἰκούσης ἀδελφῆς της, Πριγκηπίσσης Γαγάριν, θυγατέρων τοῦ Ἄλκιβ. Ἀργυροπούλου. Ὁ δὲ λόγιος φίλος μου Ῥωμανὸς μ' ὠδήγησε παρὰ τῇ κυρία Μαρμορᾶ, ἣν ὡς νέαν κυρίαν Θεοτόκη εἶχον ἄλλοτε διὰ στίχων προτρέψη νὰ ἐγκαυχᾶται ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῇ της καταγωγῇ, καὶ εἶτα παρὰ τῷ, ἐπὶ παιδείᾳ λίαν διακεκριμένῳ, Νικ. Ζαμπελίῳ. Ὅτε δ' ἀφίχθημι εἰς Βρεντήσιον, ὁ ἅγιος Δέρκων, ὅστις εἰς τὴν Σικελίαν ἐπέμπετο ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πρῶτον εἰς Νεάπολιν ἐπὶ τινος ἡμέρας, καὶ μὲ προέτρψε νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἀπεφάσισα δὲ τοῦτο καὶ διότι ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω πλησιέστερον τὴν ὠραίαν ἐκείνην πόλιν, καὶ διότι ἐνετρούφω εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ πεπαιδευμένου συνοδοιπόρου μου. Ἀφ' οὗ ἐπέστρεψε μετὰ τινος μῆνας ἐκ Σικελίας ὁ σεβαστὸς ἱεράρχης, ὑπὸ παντὸς τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν ἐκτιμώμενος, ἐξελέγη Οἰκουμενινικὸς Πατριάρχης, καὶ μ' ἐτίμα συνεχῶς δι' ἐπιστολῶν του. Ἡτύχησα δὲ καὶ ἐγὼ νὰ προμηθεύσω εἰς νέον τινα, κ. Μοστράτον, ὃν μοὶ ἐσύστησεν, ὑποτροφίαν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου. Παρητήθη δ' ἔπειτα τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἔνεκα ἀσθενείας, καὶ μετ' οὗ πολὺ ἀπεβίωσε.

Ἐν Νεαπόλει, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας καταλύσας μετὰ τῶν συνοδοιπόρων μου, τῇ ἐπαύριον ἀπὸ πρωΐας ἀπῆλθον μόνος διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ μετὰ 50 λεπτὰ ἀφίχθην εἰς Πομπηίαν. Εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν εἰσελθὼν, ἠσθάνθην, ὡς ἂν εἶχον ἐπανέλθῃ 20 αἰῶνας ὀπίσω, καὶ ἐξεπληττόμην μὴ βλέπων τοὺς ἀρχαίους κατοίκους εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις πολλάκις διέτρεξα τὰ κοινῶς μὲν γνωστά, ὑπ' ἐμοῦ

δὲ κατὰ πρῶτον ἀπαντώμενα θαύματα τῆς θαυμασίας ἐκείνης πόλεως, ἐν ἣ διατηρεῖται ἀναζῶσα ἡ ἀρχαιότης.

Τὴν ἑσπέραν δ' ἐκείνην καὶ τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν τὰ κυριώτερα διατρέξας τῆς Νεαπόλεως, πλὴν τοῦ Μουσείου, ὃ ἄλλοτε εἶχον ἐπισκεφθῆ, ἀπῆλθον εἰς Ῥώμην, ἔνθα ἔμεινα πέντε ἡμέρας, καταλύσας εἰς τὸ Κυρινάλιον Ξενοδοχεῖον, ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς ὁδοῦ. Εὖρον δ' ἐκεῖ οἰκοῦντα καὶ τὸν Πρόσβυν ἡμῶν, τὸν ποτὲ Διερμηνέα μου, κ. Ῥαζῆν, καὶ ἐκεῖ πλησίον τὸν Γραμματέα αὐτοῦ καὶ ποτὲ γραμματέα μου Κυργούσιον. Ἀπέναντί μου δ' ἀνεκάλυψα τὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως γνωστήν μοι καὶ φίλην μου κυρίαν Ἀριστάρχη μετὰ τῶν χαριεστάτων θυγατέρων της, καὶ πολλοὺς παρ' αὐτῇ ἀπήντησα τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ.

Περιῆλθον δ', ὡς εἰκός, πάσας τὰς ἀρχαίας θέσεις, τὰ ἀρχαῖα λείψανα καὶ τὰ Μουσεία τῆς ἐνδοξοῦ πόλεως, καταχρασθεῖς πρὸς τοῦτο τῶν δυνάμεων τοῦ πανταχοῦ, ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τῆς ἑσπέρας, καθ' ἑκάστην συνοδεύοντός με ἀγαθοῦ ἡμῶν Προξένου τοῦ ἑλληνοῖταλου κ. Πασχάλη, καὶ ἐν ἄλλοις, ἀνέβην εἰς τὸ Καπιτώλιον, κατέβην εἰς τὰς κατωμάχια. Ὁ δὲ πρόην δημοκρατικὸς Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδείσεως μ' ἔφερεν εἰς τὴν Βουλὴν, ἔνθα ἐπανείδον τὸν κ. Μιγγέτην, καὶ ἐγνωρίσθην μετὰ διαφόρων ἐπισήμων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας. Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην δὲ τῆς Βουλῆς, ἐρωτήσας, ἔμαθον ὅτι περιεῖχε μόνον νομικὰ συγγράμματα, πρακτικὰ ξένων Βουλῶν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐναντίως τῆς ἀσκόπου συστάσεως τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἡμετέρας Βουλῆς.

Διέτριψα δὲ μίαν ἡμέραν καὶ εἰς τὰς περὶ τὴν Ῥώμην ἔσοχας μετὰ τῆς οἰκογενείας Ἀριστάρχη, καίτινων τῶν ἐπισήμων Ἰταλῶν καὶ μελῶν τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος.

Μίαν δὲ τῶν ἑσπερῶν, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐκ μιᾶς προκύπτων ὁδοῦ τῆς πόλεως, εἶδον τὰς ἀντικειμένας οἰκίας ὅλως ἐρυθρὰς, καὶ ἐθαύμαζον τὸ χρῶμα τοῦτο τῆς δύσεως, οἷον οὐδαμοῦ ποτε εἶχον ἰδῆ. Ἀλλὰ τοῦτο παρετάθη καὶ ἐπὶ πολλὰς ἄλλας ἑσπέρας, καὶ τὸ ἀπήντησα ἔτι μέχρι τοῦ Μονάχου. Ἐν Βερολίνῳ δ' ἔμαθον ὅτι ἦν φαινόμενον ἕκτακτον, ἐκπλήξαν καὶ ἀσχολῆσαν

τοὺς φυσιοδίφας· ὁ δὲ σοφὸς κ. Helmholtz ἤθελε νὰ μοὶ τὸ ἐξηγήσῃ, διΐσχυριζόμενος ὅτι προήρχετο ἐξ ἠφαιστείων, ὧν ἡ τέφρα, σφενδονισθεῖσα εἰς 4 χιλιομέτρων ὕψος, ἐχρειάζετο 4 ἔτη, ἵνα καταπέσῃ.

Ἀπῆλθον δ' ἐκ Ῥώμης τῇ 18)30 Νοεμβρίου, καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἐν Μονάχῳ καταλύσας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ῥήνου, ἐπεσκεψθῆν τοὺς φίλους Θεοχάρην, Γύζην, τὸν ἐφημέριον, καὶ ἀπελθὼν τὴν ἐπιούσαν, ἀφίχθην εἰς Βερολίνον, ἡμέρα Δευτέρα, περὶ τὴν 1 μ. μ.

Ἐξεπλήρωσα δ' ἐνταῦθα τὸ πρῶτον ἐπιβληθὲν μοι καθῆκον. νὰ φέρω τῇ συζύγῳ τοῦ νέου ἡμῶν Γεν. Προξένου τὴν δοθεῖσάν μοι φωτογραφίαν τῆς Α. Μ. δι' αὐτήν. Εἶτα δ' ἔσπευσα παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἵνα ἐνεργήσω πᾶν τὸ δυνατὸν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος ἐν Τουρκίᾳ, ὃ δὲν εἶχε προοδεύσῃ ἀφ' ὅτου ἐγὼ εἶχον ἐγκαταλείψῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, περὶ τῶν Πατριαρχικῶν καὶ μοναστηριακῶν περιπλοκῶν ἐν Τουρκίᾳ ἐπικαλούμενος τὴν ἐπιστήρην τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς γενικῆς εἰρήνης· καὶ περὶ τῶν αὐτῶν ἀντικειμένων συνδιαλέγην καὶ μετὰ τῶν διαφόρων μου συναδέλφων.

Τῇ 23)5 Δεκεμβρίου τὸ ἑσπέρασ παρευρέθην εἰς τοὺς δι' ἱερέως διαμαρτυρουμένου τελεσθέντας γάμους τοῦ τὴν Ἑλλάδα ποτὲ ἐπισκεψθέντος λοχαγοῦ Daum μετὰ τῆς νέας Εὐγενίας Γολδσταῖν, ἧς οἱ γονεῖς, φίλοι μου, ἦσαν Ἰουδαῖοι, ἢ καὶ ἐξ Ἰουδαίων, καὶ τῇ ἐπιούσῃ, ἄλλη γνώριμος καὶ φίλη μου, ἐπίσης Ἰουδαία, Ἄννα Σοβερνχάϊμ, χήρα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν Γεν. Προξένου, ἐνυμφεύθη τὸν πλούσιον Ἰουδαῖον τραπεζίτην καὶ Πρόξενον τῆς Πορτογαλίας Εὐγένιον Λανδάου.

Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐλυπήθην μαθὼν, ὅτι ἡ Literatur Zeitung ἐδημοσίευσεν ἐπικροσιν τῆς ἐμῆς γερμανικῆς ἐιμέτρου μεταφράσεως τοῦ Κουτρούλη, ἣν πρό τινος εἶχον ἐκδώσῃ, καὶ ὅτι αὐτῆς πολλὰ ὡς ἐσφαλμένα κατέκρινε. Ἄλλ' ἀντιπαραβαλὼν, εὗρον ὅτι σχεδὸν πάντα τὰ ἐλεγχόμενα ἦσαν ἐν τοῖς στίχοις, οὓς εἶχον διατηρήσῃ τῆς ἀρχικῆς μεταφράσεως τοῦ Σάνδερς!

Ἐνέκυψα δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς ἐμπορικῆς συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Γερμανίας, εἰς ἣν εἶχον λάβῃ τὴν συναίνεσιν τῆς ἡμετέρας Κυβερνήσεως νὰ προβῶ.

Κατὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους ἐτελείωσε καὶ ἡ πολυώδυνος ζωὴ τοῦ δυστυχοῦς Λεάνδρου Δοσίου, καί, τῇ κοινῇ ἐπιμελείᾳ τῆς κυρίας Γκίκα καὶ ἐμοῦ, ἐνεταφιάσαμεν αὐτὸν τῇ 28 Δεκεμβρίου / 7 Ἰανουαρίου 1883)4, διὰ τοῦ ἐκ Λειψίας μετακληθέντος Ἑλληνοῦ ἱερέως.

1884.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους, τῇ 4)16 Ἰανουαρίου, ἀπαντήσας με ὁ πολὺς Max Müller ἐν χορῶ τοῦ Ὑπουργοῦ Lucius, μοὶ εἶπεν, ὅτι εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του οἱ συμπολιταὶ του εἶχον ἀποφασίσαν' ἀναθέσθαι τὴν προτομὴν τοῦ πατρὸς του Wilhelm, ἐπισήμου ποιητοῦ, ὅστις μάλιστα εἶχεν ἐπικληθῆ ὁ Ἑλληνας, διότι τὰ κυριώτερα ἔργα του ἦσαν ἐνθουσιώδεις ὕμνοι ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Εἰς τοῦτο λοιπὸν ἀποβλέψας, ἐπέστειλα ἀμέσως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, προτείνων νὰ συμμετάσχη τοῦ ἔργου, πέμπουσα, οὐχὶ διὰ τὴν προτομὴν, διότι δὲν ἦτο πλέον καιρὸς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ βάθρον αὐτῆς, ἑλληνικὰ μάρμαρα. Καὶ ἡ πρότασίς μου μὲν αὕτη ἐνεκρίθη, καὶ ἡ ὑπόσχεσις διεκοινώθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀνεοργέρσεως τοῦ μνημείου ἐπιτροπὴν, ἀλλὰ.... μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ Γερμανίας, (Ἰούλιον 1887) δὲν ἐξετελέσθη, καὶ μόλις ἐν ἔτει 1890 κατώρθωσα αὐτὴν δι' ἐπιμόνων ἐνεργειῶν μου, καίτοι μένων πάσης ὑπηρεσίας μεμακρυσμένος.

Τῇ 14)26 Ἰανουαρίου ἦν χορὸς εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Εἰς αὐτὸν δέ, προσελθοῦσά μοι ἡ ἡγεμονὶς Λουίζα, θυγάτηρ τοῦ Διαδόχου, μοὶ εἶπεν ἐμπιστευτικῶς, ὅτι ὁ σύζυγός της, Πρ. Μείνιγγεν, προὔτιθετο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὃ ἔσπευσα ν' ἀναγγείλω εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ δὲ καὶ εἰς τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν,